

Joanna Krauze-Karpińska

"Teatr polskiego renesansu.
Antologia", Oprac. J.Lewański,
Warszawa 1988 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/3-4 (114-115), 370

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

TEATR POLSKIEGO RENESANSU. Antologia. Oprac. J. Lewański.
Warszawa 1988, PIW, ss. 692, zł 1700,- Biblioteka Poezji i
Prozy.

Antologia jest próbą odtworzenia, na podstawie zjawisk literackich, obrazu teatru renesansowego. Zamieszczone w niej teksty obejmują wszystkie gatunki sceniczne tego okresu: tragedie, komedie dworskie i rybałtowskie, dramat misteryjny, dialog polemiczno-religijny, intermedia i widowiska parateatralne, a ponadto teksty zawierające sądy teoretyków XVI-wiecznych, a także uwagi współczesnych badaczy staropolskiej literatury i teatru. Wstęp jest próbą syntetycznego ujęcia różnorodnego gatunkowo materiału, prezentowanego w antologii, umieszczona zaś na końcu książki "Kronika spraw" informuje o zasięgu i częstotliwości faktów teatralnych.

BP/114-115/131

J.K.-K.

TERLECKI Tymon: Antynomia dionizyjsko-apollińska we wczesnej poezji Kazimierza Wierzyńskiego. Tłum. R. Pawlukiewicz. "Przegląd Humanistyczny" 1988 nr 7 s. 55-73.

Studium stanowi próbę udowodnienia, iż we wczesnej poezji Wierzyńskiego - zwłaszcza w pierwszych zbiorach jego wierszy ("Wiosna i wino" 1919 i "Wróble na dachu" 1920) istnieje antynomia dionizyjsko-apollińska. Autor charakteryzuje pojęcia poezji dionizyjskiej i dionizyjskości w literaturze, wywodząc je z teorii Nietzschego. Następnie śledzi związki Wierzyńskiego z nietzscheanizmem stosując dwie metody: badania genetyczne i krytykę interpretacyjną. Pierwsza prowadzi do hipotetycznego twierdzenia, iż Wierzyński znał dobrze idee Nietzschego w czasie, gdy powstawały jego pierwsze zbiory poetyckie. Krytyka interpretacyjna pozwala zaś na zastosowanie nietzscheańskiej antytezy dionizyjski-apolliński do interpretacji tych utworów. Analiza potwierdza tezę, że antynomia dionizyjsko-apollińska istnieje na wszystkich poziomach badanych tekstów.

BP/114-115/132

An.H.